

Kunst die raakt

Hinke Veenstra en Jan Anne van der Laan exposeren sinds kort in de gangen van het Antonius Ziekenhuis. Allebei hebben ze hun eigen manier van schilderen. „We versterken elkaar.”

SNEEK

Het is luxe om tijdens een kunstexpositie - die tot 7 juli loopt - van de makers zelf te horen wat de verhalen achter de schilderijen zijn. Hinke Veenstra (Sneek) en Jan Anne van der Laan (Meppel) nemen er dan ook alle tijd voor. Bovendien is de toelichting op eigen en elkaars werk heerlijk nuchter en doorspekt met de nodige humor („Hinke, ik vind de vazen die je schildert mooier dan de bloemen erin”).

De twee leerden elkaar kennen op de Foudgumse School, de kleinste en noordelijkste school voor figuratieve schilderkunst, waar ze bij elkaar in de klas zaten. „Ik heb daarvoor Grafische Vormgeving aan de Kunstacademie in Groningen gedaan”, vertelt Hinke. „Maar ik schilderde en boetseerde ook graag en vond de combinatie met illustreren heel leuk. Sinds acht jaar woon ik in Sneek waar ik mijn atelier Loods 11E heb. Hier geef ik workshops en lessen in schilderen. Ik nodig graag collega's zoals Jan Anne uit voor gastlessen, want contact met andere kunstenaars vind ik leerzaam en gezellig.”

Jan Anne - zijn moeder komt uit Scharnegoutum - werd geboren in Kollum, maar groeide op in Drenthe. Hij volgde net als Hinke een

opleiding aan de Kunstacademie in Groningen. „Als kind tekende ik al graag”, zegt hij. „Op de stoep tekende ik accolades en ik merkte dat ik daar heel makkelijk profielen van gezichten van kon maken. Modeltekenen heeft me altijd geboeid, dit in tegenstelling tot landschappen.” Het werk van Hinke kenmerkt zich door fel kleurgebruik. „Ik vind het mooi om daarnaast gebruik te maken van kleine papieren afbeeldingen of teksten die ik op het doek bevestig”, legt ze uit. „En soms schilder ik gedeeltelijk over een lijst heen.” Ze wijst op een schilderij waarop een eland te zien is. „Kijk, zijn ene oor paste eigenlijk niet op het doek, daar heb ik de lijst dus voor gebruikt.” ‘De wachten’ is een schilderij dat zeer tot de verbeelding spreekt. Wat denken de mensen die in een rij tussen dranghekken staan te wachten? Waarom hebben ze onderling geen enkel contact? Het schaapachtige, het gedweeë spat van het doek. Hinke: „Geïnspireerd door de onzekere en roerige tijd waarin we leven, de vluchtelingenstromen op televisie, de onmacht die ik voel. Soms werk ik heel snel, dan heb ik binnen een paar uren iets af, ander werk duurt langer.” „Of je gaat schaven”, reageert Jan Anne.

„Dan denk je dat het af is, maar dan ben je toch niet helemaal tevreden.” „En dan pak je toch maar weer die kwast”, aldus Hinke.

Het geëxposeerde werk van Jan Anne begint met een schilderij van zijn overgrootvader Eelke van der Laan. „Hij is niet alleen op een doek maar ook in een boek terug te vinden. In november 2016 is namelijk mijn boek ‘De zaak Van der Laan’ uitgekomen. Het gaat over het bouwbedrijf van mijn familie, dat inmiddels wordt geleid door de vijfde generatie. Het was bijzonder om het boek te schrijven, ik heb heel wat familieleden ervoor geïnterviewd. Eigenlijk ging het schrijven me makkelijker af dan schilderen.”

Om daar weer naar terug te keren: de expositie laat veel zelfportretten zien. Een studentikoze Jan Anne met bijbehorend brilletje en wijde jas, een verveelde Jan Anne die een gekke bek trekt.

„Eigenlijk ben ik meer een tekenaar dan een schilder”, vertelt hij. „Dat zie je ook op sommige schilderijen”, zegt Hinke. „Daar zie je de opzet in potlood nog dwars door de verf heen.” Een van de schilderijen kruipt langzaam onder je huid. Het is het portret van de zoon van Jan Anne. Doorzichtig, teer is hij afgebeeld. „Hij was hier ziek

maar er zit ook hoop in dit schilderij. En die hoop is uitgekomen, hij is inmiddels volwassen en gezond.”

Beide kunstenaars genieten naast het maken van eigen werk ook erg van het werken met cursisten. „Je merkt dat ze tegen dezelfde dingen aanlopen als jijzelf”, zegt Hinke. „Je ziet ze bijvoorbeeld stoeien met perspectief, en ik leer daardoor ook weer dat ik geduld moet hebben. Ze mogen bij mij van alles maken, maar wel met een doel. Er moet iets van zichzelf inzitten. En na afloop van een reeks lessen moet het af zijn. Ze gaan niet met een half afgemaakt werk bij mij de deur uit.” Jan Anne: „Ik vind het belangrijk dat cursisten iets maken wat echt raakt. Het mag zo fout zijn als ik weet niet hoe, maar als het maar wat met je doet.” Een schilder die bij allebei veel teweeg brengt, is David Hockney. Deze Engelse kunstenaar is een van de bekendste makers van popart. Hinke ziet het in haar dromen helemaal zitten om een tijdje zijn assistent te mogen zijn. „Ik zou van hem willen weten waarom hij zo onzeker is. Hoe is het mogelijk? Iemand die zulke geweldige kleuren gebruikt en zo mooi de wereld in kijkt.”

Amanda de Vries

Jan Anne van der Laan en Hinke Veenstra Eigen foto